

Ένας Χριστιανός Ινδιάνος: Γιατί επέλεξε την Ορθοδοξία

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://www.pemptousia.gr/?p=88904>]

ΓΙΑΤΙ ΔΙΑΛΕΞΑ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΙΣΤΗ...

«Ο λαός μου είναι απλός όπως και το φαί του. Ο αρχηγός της φυλής είναι άνδρας, μα τον διαλέγει το συμβούλιο των γυναικών-γεροντισσών της φυλής. Οι τελετές μας όλες οι ομαδικές γίνονται στο "μακρύ σπίτι" (long house). Αυτό έχει δύο πόρτες. Από την ανατολική μπαίνουν οι άνδρες, από την δυτική οι γυναίκες. Η κατασκευή του είναι πολύ απλή, όπως άλλωστε και οι περισσότερες τελετές μας.

Στους γάμους αναπόσπαστο στοιχείο της τελετής είναι η ευλογία των γερόντων. Στις κηδείες για τις γυναίκες και τους άνδρες όταν τους μεταφέρουν στο μακρύ σπίτι μπαίνουν από την δική τους ο καθένας πόρτα, αλλά πάντα το κεφάλι του νεκρού κοιτάζει προς την ανατολή. Μετά εννιά μέρες έχουμε φαγητό (μακαριά) χωρίς όμως αλάτι...»

Πηγή:imgarcade.com

Και ξαφνικά πετάχθηκε ορθός, γιατί ο δίσκος που 'χε βάλει να παίζει για το σταθμό είχε κολλήσει. Έβαλε κάτι άλλο, έκανε μια ανακοίνωση και ξαναγύρισε κοντά μας...

«Τι λέγαμε... Α! Για τις τελετές. Θα σας δείξω πριν βραδυάσει το μακρύ σπίτι... Τώρα για τις γιορτές μας. Όλος ο χρόνος είναι γιορτή... (ξεκαρδίστηκε στα γέλια). Έχουμε το μεσοχείμωνα (4 μέρες γιορτή), την γιορτή του χιονιού, της πρωτανθιάς, του πρώτου καρπού - που 'ναι το βάτο, τη γιορτή της άφθονης καρπιάς (των ευχαριστιών), την γιορτή του αλωνιού (4 μέρες), την γιορτή του περισσέματος, της βροχής και του σποριά, και ο κύκλος ξαναρχίζει. Κάτι σαν εκκλησιαστικό ημερολόγιο της γης μας της ιερής...»

Πήρε πάλι βαθιά ανάσα και συνέχισε:

«Δεν λέμε πολλά, ούτε τρώμε πολύ, δεν θυμώνουμε πολύ, αγαπούμε αυτό που μας δόθηκε και συνέχεια ευχαριστούμε για τον καρπό...»

- Έχεις μήπως ταμπάκο; με ρώτησε.

- Όχι, του λέω.

- Εμείς, ξέρεις, το ταμπάκο το μασάμε, το τρώμε δηλαδή, δεν το καπνίζουμε. Όταν το καπνίσεις γίνεται αέρας, όταν το τρως γίνεσαι ένα μαζί του και ευλογάς τη γη που στο 'δωσε. Τι άλλο με ρώτησες; Α, ναι! Για την αποστολή μου...

«Τι να σας πω. Ο λαός μου βαρέθηκε τους ιεραποστόλους. Έρχονταν χρόνια τώρα μάλλον για να πάρουν, παρά να δώσουν... Δεν σκύβανε να δουν τι είχαμε εμείς. Φέρνανε τον οδοστρωτήρα, γκρέμιζαν, και μετά άρχιζαν δήθεν την... ευαγγελική σπορά.

Εκείνος όμως ο Σέρβος ήταν αλλιώτικος. Έδωσε με την παρουσία του... δεν πήρε τίποτα από μας, εκτός από ένα κομμάτι απ' την καρδιά μας. Αυτό είναι που αγάπησα όταν διάβασα αργότερα για τον άγιο Γερμανό της Αλάσκας και την ιστορία των Ορθόδοξων ιεραποστολών μεταξύ των Εσκιμώων... είναι αναπόφευκτο να κάνει το μυαλό μου συγκρίσεις... όσο κι αν προσπαθεί...

Θυμάμαι τον Ιησούιτη που μου 'πε κατάμουτρα πως είχε εντολή να μου διδάξει πνευματικότητα...

Όταν έφυγε από το σπίτι μας η μάνα μου έφτυσε τον κόρφο της, λέγοντας πως:

“εμείς, παιδί μου, είμαστε λαός πνευματικός, ενώ αυτός, και ο Χριστός του να 'ρχόταν θα τον κάθιζε στο σκαμνί να τον διδάξει...”».

- Υπάρχουν κι άλλοι ορθόδοξοι μέσα στους Ινδιάνους; Ρώτησε ξανά ο Γρηγόρης.

- Γνώρισα έναν Εσκιμώο Ορθόδοξο στο Plattsburg και έναν ακόμα Mis Mac πανύψηλο. Μπορεί να υπάρχουν και άλλοι που εγώ δεν ξέρω. Στο Ινδιάνικο όμως νοσοκομείο έχουμε ένα ζευγάρι γιατρούς Σέρβους, τους Moscovitch. Χρυσοί άνθρωποι, αγαπάνε τον κόσμο μας ιδιαίτερα, και τον βοηθάνε».

[Συνεχίζεται]